

(המשך מעמוד 37)

אית, ששירתה בקאהיר. באותה הת' קופה למד אחי באוניברסיטה, וכש' חזרתי מהצבא היה מצבנו הכלכלי לא טוב, כי הבנק נפל. אמנו היה סגן התובע הצבאי של צה"ל, אחרי שסיים את לימודי המשפטים. אני הייתי חייל קרבי, ונלחמתי בזמן המצור על ירושלים.

או כבר סבל אבא ממחלת-לב, אחרי שלקה בהתקף כרדיו מירושלים לתל-אביב, הוא היה משותק בחצי הגוף.

אבא מאוד רצה שאחיה לידו, אבל אני העדפתי להיות בצבא. הייתי אלחוטאי של גרור 68. באחת הפגזות, כשהגדוד הלך לחסל בית שהפגזו את ירושלים, שירתתי מבית-ההרוקטור באלחוט. התחילה הפגזה על העמדה שהייתי בה. הודעתי למפקד ושאלתי אם להתפנות. המפקד ענה לי שהוא שולח לי אדם כדי לראות מה נעשה שם. פיתאום אני רואה אדם שהולך בשלוות-נפש בין הפגזים. הוא הסתכל בי ואמר: אני חושב שהכל בסדר. השליח שנשלח אליי היה משה דיין. הייתי בין האלחוטאים הראשונים של ירושלים.

בין הפגזות גם חיברתי שירים וניגנתי על כינור. באמצע ההפגזות הודיעו לי שאני חייב לנסוע לתל-אביב. נסעתי הביתה כשכולי מסריח, מזוקן, כי לא היו מים. הגעתי לבית ובקושי הבחנתי שהוא מלא אנשים, כולם מרושני-עונג.

ככניסה פגשתי את אמנו בעל העיניים הכחולות, השיער הבלונדי והלחיים הוורדרדות, שתמיד קינאתי

תמורת זה שאמנו התחייב לדאוג לי לפרנסה.

בזמן החתימה על הויתור נכחו עורך-דין גבי מאירי ועורך-דין מיכה כספי. מיכה היה היחיד שהיה ישר, ושהוהיר אותי מפני חתימה על החוזה. אחי סירר לי עבודה אצל המנהל הכללי של משרד-הפנים, אשר רוזנ-בלום, שהיה חבר-ילדות של אמנו. זה היה בתקופה ששרי-הפנים היה חיים שפירא.

אמנו ניסה להתחרות בי בכל ולקחת ממני את הכל. כשהייתי הולך עם בחורה, הוא היה מופיע בשטח, מספר לה שהוא עורך-דין מצליח, נוהג במכונית מהודרת ולוקח את הבחורה. כך עשה לי אצל רות מן, שהיתה אז אשת-כוחמה ידועה, ושהכלתי להתחתן איתה. כך קרה גם אצל ערינה קלאר ונר.

ב-1951 התחתנתי עם סימנה מוסקוביץ, עולה חדשה מרומניה, ילידת בולגריה. אשתי התחילה למרר לי את חיי מהר מאוד ואמרה: איך זה שלאחיך יש כל-יך הרבה כסף, ולך אין כלום? היא עשתה את מה שאני לא הצלחתי: היא רדפה אחרי אמנו, והצליחה לסחוט ממנו כסף לקניית רירה קטנה בתל-אביב.

כשאמי נפטרה, נשאר הבית בבית-הכרם לאמנו ולרותי, והם הגישו לבית-המישפט בקשה לצ'ירושה, ובה טענו כי: "רם רוזנשטיין, בנה של המנוחה, הסתלק מחלקו בעזבונו הנ"ל לטובת אחיו, אמנו רוזנשטיין." בית-המישפט נתן את הצו המבוקש.

גיליתי שאמנו, שהיה עורך-הדין

לנו כסף לאכול. כשבאתי לאמנו הוא שלף 50 לירות והעיק אותן על הריצפה, כשהתכופפתי, חטפתי בעיטה בשבן. ב-50 לירות קניתי אבקת-חלב אדון לילד. אשתי, שהיתה אכולת-קינאה נוכח רמת-החיים של אחי, עזבה את הבית. הילד נשלח למוסד בית-אפל בג'ויבנה. מצבני היה קשה מאוד, עד שנבחרתי מכל המורים בארץ להיות הדובר של מחלקת-האירגון וההסברה של ההסתדרות הציונית העולמית. שם עבדתי במשך 18 שנה.

הפכתי מומחה להרצל, והירצתי עליו. בינתיים התגרשתי מאשתי, והיא נסעה לקנדה. הבן למד בפנימיית הודסים. אמנו ניסה לדאוג לו לפי ההסכם, והיה לו באמת חרר מיוחד בכיתו.

מאוחר יותר נשלח הבן לבראזיל לאסוף אבנים טובות. במשך שנים לא שמעתי ממנו. יום אחד הוא הגיע לארץ, בחור בן 32. מה שהרהים אותי היה הצלב שעל צווארו. הסתבר שהוא התנצר.

הבן עבר לגור איתי. הוא גאון, ויש לו אייקיו 155.

לא יכולנו להסתדר בדירה הקטנה טונת שלי.

אני חי מפנסיה של 300 שקל, ו-200 שקל נוספים שאני מקבל מהביטוח הלאומי. מדי פעם אני מצליח לתת שיעורים פרטיים בעברית ובכינור.

באוברדרפט האחרון שהיה לי מכרתי את הכינור בן 200 השנים, שבננה עליידי ארם-יוהאן שינפלה.



שרונה מרש בריחה לתוך האלמוניות



רם רוזנשטיין ליד פסל של עצמו בנעוריו אולי מישוה צריך שיעורים בעברית?

של מרש, לפני יותר מ-60 שנים, כאשר זה נולד בשכונת תלפיות בירושלים. מותו של הבעל היה קשור בנסיעתה של רוזי מרש. היא עמדה להצטרף בלונדון לאחר הפרופטורים הנודעים ביותר בישראל. היא התכוונה להתגרש מבעלה כדי לחיות עם הפרופסור.

רוזי היא ילידת רומניה, והיתה אחת הנשים היפות בארץ. בארץ-מולדתה היתה נשואה, ובהגיעה לארץ עברה פורסם או בשכונת ג'בליה ביפו. במהרה הגשימה את חלומה וקיבלה עבודה כדיילת אל-על.

בנייורק ערכה לה אסתר רובין, אלמנת הצייר, היכרות עם אחד הגברים המבוקשים בעיר — רוברט וכסלר, בן טיפוהיה של אלינור רוזוולט ופעיל במפלגה הדמוקרטית. הוא עורך-דין, מולטי-מיליונר, בעל המלון ארבע העונות בנייורק, היא נישאה לו וילדה לו שתי בנות.

שם גם הכירה, כעבור שנים, את יהושע מרש, אז מנהל משרד אל-על בנייורק. יהושע מרש (מתחרו עם ש"ר) כבר היה אז גרוש מאמה של שרונה מרש, דוגמנית-הצמרת.

רוזי קיבלה גט מן המיליונר ונישאה למרש. שתי בנותיו נותרו בארצות-הברית. כרמי-גירושין קיבלה די כסף כדי לקנות את הווילה של מישפחת רוזוב בהרצל-הפיתוח. לזוג החדש נולד בן, ויהושע התמנה כמנהל תחנת

רשימת-הנוסעים של טיסת אל-על מס' 315 ללונדון, ביום השני השבוע, רשום שמה של רוזי מרש.

הטיסה עמדה לצאת בשעה 10.30. כבר יום לפני כן הפקידה רוזי את מיוודותיה באל-על. והן הועלו לטי"ס.

אולם רוזי לא הגיעה לנמל-הת-עופה.

שלוש שעות לפני כן, זמן-מה אחרי השעה 7.00, היתה רוזי במיקלחת דירתה, בקומה ה-15 של מגדל-לידויד המהודרים בתל-אביב, ברחוב פישמן מיימון 7. כשיצאה מן המיקלחת, הופתעה להיווכח שבעלה, ג'וש, איננו בדירה. הוא נעלם.

יהושע מרש קפץ מחלון דירתם אל מותו. הוא נפל בחזית הבניין, ומת בו במקום.

בעל שלושי, אשה שניה

תוך דקות התאסף המון ליד הבניין, המאכלס כמה מראשי העילית החברתית של ישראל. מישפחת מרש גרה בדירה מס' 54. בדירה 51 גר גרשון רוזוב, בעל מיפעל גיבור. בדירה 40 גרה גילה לוי, לשעבר חברתו של יוסלה בוכמן, הקבלן מפרנקפורט. בדירה 58, מעליהם, גר עורך-הדין רם כספי — שסבו היה שכן

הכינור נמכר ב-250 דולר. לא נשאר לי עוד מה למכור. הבן מסתובב בתל-אביב, מובטל. **עד כאן סיפורו של רם.**

כשיצאנו מהדירה שלו אמר רם: "את יכולה לעזור לי המון, אם את מכירה מישוה שצריך שיעורים בעברית." רית."

בינתיים התברר לי שבנו של רם, רוב, תקף את אמנו לאיפעם כמישרדו, ויש תביעות בבתי-המישפט נגד אמנו, שהוגשו עליידי הבן. רוב שלח גם מיכתבים לשימעון פרס וליצחק רבין.

התברר שגם האחות רות, שהיתה יפופיה בעצירותה, ושנפצעה מפגז במילחמת-העצמאות, נותרה לבסוף חסרת-כל. היא גרה בדירה ברחוב הנביאים בתל-אביב.

רם ראה אותה רק פעם אחת ב-20 השנים האחרונות, כשבאה לבקר בכיתו.

של המישפחה, הריק את הכספות של אבי, שעליהן בכלל לא ידעתי. חתמתי על הסכם שאני מוותר על חלקי בירושת ההורים, תמורת התחייבותו של אמנו לדאוג לבני רוב, "כל עוד הוא יהיה זקוק לתמיכה וכלכלה בזמן לימודיו או לאחר מכן, בהיותו בצבא עד להשלמת לימודיו." אמנו גם התחייב לקנות פוליסת ביטוח-חיים על שמי בסך 30 אלף לירות, לתקופה של 10 שנים. ההסכם נחתם בנובמבר 1968.

בשנת ה'50 נשלחתי מטעם הור' עדי-הפועל של ההסתדרות שליח לאי-פריקה הצפונית. שם לימדתי עברית כדי לעודד את העליה. כשהייתי שם, נשא אמנו את מלכה לאשה.

בעיטה בישבן

כשחזרתי מתונים מצאתי את אשתי ובני במצב קשה. לא היה

בו. אמנו הוביל אותי לחדר השני ושם, מכוסה כסויו, שכב אבי. התעלפתי במקום.

כספות ריקות

הללוויה היתה מלכותית, כגודל ששעו או רק למכס נורדאו. בתוך ימיה-שיבעה לקח אחי את המיוודה, התלבש, והלך לבלות עם בחורה. הוא הגיע הביתה רק ביום האחרון של השיבעה, בשעה 4 בבוקר. נתקפתי בהיסטריה, אבל אמי, כרגיל, עמדה לצידו.

מייד אחרי השיבעה הציע לי אמנו שאוותר על חלקי בבית בבית-הכרם, שעמד אז ארמת מירימולכי, שלפי החוק מתחלקת בין הירושים כאופן שווה. היינו ארבעה יורשים, והוא הציע שנותר על חלקנו לטובת אמי.

כשלא הסכמתי, איים אמנו שיעזוב את המישרד, והמישפחה תישאר בלי פרנסה. לבסוף חתמתי על ויתור,